

ZONDAG 6

De Middelaar Gods en der mensen

Psalm 62:4 en 5
Lezen: Hebreë 8
Psalm 40:3 en 4
Psalm 89:9 en 12
Psalm 68:2

Het Woord des Heeren dat we u thans willen verkondigen is naar Zondag 6 van de Heidelbergse Catechismus de vragen 16 tot en met 19.

Vraag 16: Waarom moet Hij een waarachtig en rechtvaardig mens zijn?
Antwoord: Omdat de rechtvaardigheid Gods vorderde, dat de menselijke natuur, die gezondigd had, voor de zonde betaalde; en dat een mens, zelf zondaar zijnde, niet kon voor anderen betalen.

Vraag 17: Waarom moet Hij tegelijk waarachtig God zijn?
Antwoord: Opdat Hij, uit kracht Zijner Godheid, den last van den toorn Gods, aan Zijn mensheid zou kunnen dragen, en ons de gerechtigheid en het leven zou kunnen verwerven en wedergeven.

Vraag 18: Maar wie is deze Middelaar, die tegelijk waarachtig God en een waarachtig en rechtvaardig mens is?
Antwoord: Onze Heere Jezus Christus, die ons van God tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking, en tot een volkomen verlossing geschonken is.

Vraag 19: Waaruit weet gij dat?
Antwoord: Uit het heilig Evangelie, hetwelk God Zelf eerstelijk in het Paradijs heeft geopenbaard, en daarna door de heilige Patriarchen en Profeten laten verkondigen, en door de offeranden en andere ceremoniën der Wet laten voorbeelden, en ten laatste door Zijn eniggeboren Zoon vervuld.

Onze zondagsafdeling handelt over de Middelaar Gods en der mensen.
We staan achtereenvolgens stil bij:

1. De vereisten van deze Middelaar
2. De zegeningen van deze Middelaar

3. De kenbron van deze Middelaar

In deze Zondag wordt ons de Middelaar ontdekt. Jarenlang zijn er velen geweest, die deze zesde Zondag van de Heidelbergse Catechismus, vooral, de vragen 16, 17 en 18 toch wel heel erg scholastisch of schools vonden. Men zei: men had toch beter direct over kunnen gaan op de laatste vraag 19, hooguit vraag 18. Maar om de mensen nu te vermoeien met al die scholastische vragen van: waarom mens, waarom rechtvaardig mens, waarom waarachtig God, dat is toch àl te geleerd en àl te verstandelijk.

Hier klopt toch niet het warme hart van ons troostboek! En toch, nu wij eenmaal in de twintigste eeuw zijn aangekomen, zijn we toch ook weer opnieuw blij, dat ook deze vragen door de kerk nooit uit het troostboek zijn geschrapt. Is er ooit een tijd geweest in Christus' kerk, dat deze vragen weer heel actueel waren, dan is het deze tijd; nu er in de kerken nog wel heel veel gesproken wordt over Jezus. Wij mensen moeten elkaar in Hem herkennen en wij mensen moeten Zijn leven, leven hier op aarde. Wij moeten Zijn hoog geroemd voorbeeld volgen en wij moeten Zijn voetstappen drukken. Ook nu schijnt het leven van Jezus nogal bewierookt te worden. Als u zo de stukken leest, waar het op de vergaderingen van de kerken over gaat, en als je zo hoort, wat er zoal uit de Bijbel aan de mensen verteld wordt, dan staat dat leven van Jezus hoog genoteerd.

Maar wat we bijna niet meer horen, dat is over de dood van Christus, dat is over het offer van Christus, dat is over de verlossing door Christus voor ons. Nee, daar hoort men zelden meer over spreken. Het Evangelie dient zich aan als een nieuwe wet. Dat is ook een oude dwaling. Want wie enigszins bekend is met de geschriften van de Schotse schrijvers en ook met hetgeen Comrie in ons vaderland geschreven heeft, weet dat er in zijn dagen reeds een Baxter was en een zekere Williams, die ook toen al hetgeen ook nu weer opgeld doet, gebracht hebben, namelijk dit, dat God de eerste wet heeft laten vallen, omdat hij te zwaar was om gehouden te worden door de mensen en in de plaats daarvan een verzachte wet, een nieuwe wet aan de mensen heeft gegeven. En die nieuwe wet is dan de wet van het Evangelie, dat er geloofd moet worden in de Heere Jezus Christus tot zaligheid en dat Zijn werk op de aarde gewerkt moet worden en dat Zijn voetstappen gedrukt moeten worden. Nu is dat laatste zeker waar, maar het vloeit voort uit een andere bron als deze mensen ons hebben willen doen geloven.

Want op deze wijze wordt de mens toch weer teruggeworpen op zichzelf. Wordt hij toch weer terug geworpen in een leven van doen en laten. Nu is het dan misschien niet meer die ijselijke wet der tien geboden, die toch niemand houden kan, maar nu is het die andere wet van navolging van Jezus en dan zulk een navolging, die geschieden moet door de waarden, die nog in de mens zijn overgebleven. Zo moet de mens toch altijd weer op zijn tenen gaan lopen en doen wat hij toch ten diepste niet meer doen kan, omdat hem het vermogen ontbreekt. Zo moet hij altijd boven zijn krachten tillen en zal de teleurstelling

des te dieper zijn.

Wat de onderwijzer ons tot nog toe geleerd heeft, dat is juist dit, dat wij een verlosser moeten hebben. Daar waren we gebleven. We moeten in de eerste plaats verlost worden en dan als verlost mens wandelen. Achter Jezus Zijn voetstappen drukken, Zijn beeltenis dragen, maar we moeten eerst verlost worden. En verlost worden, dat kunnen we niet door onze hals te buigen onder een nieuwe wet. Verlost worden, dat kunnen we niet door ons zo goed mogelijk op te poetsen, opdat we enigszins de beeltenis van Christus in dit leven zouden gaan vertonen. Maar verlost moeten we worden door het wonder van Gods genade, dat is nodig voor u en voor mij.

De onderwijzer is aan het eind van de vorige Zondag aan deze vraag toegekomen en zegt: Wat moeten we dan voor een Middelaar en Verlosser zoeken? We moeten zulk een verlosser zoeken, die een waarachtig en rechtvaardig mens is. Hij moet ook sterker zijn dan alle schepselen. Hij moet ook waarachtig God zijn. Dan is het vanzelf, dat de onderwijzer erop inhaakt en zegt: Waarom dan? Dat is niet louter het waarom van het beschouwend verstand, dat is niet het waarom van het ongeloof, dat altijd met zijn "waaroms" het werk van God wil bewolken en kon het zijn omver stoten of belachelijk maken. Maar dat is het waarom van een mens, die naar verlossing zoekt.

Dat is het waarom van een verlegen ziel, die de heerlijkheden van het Evangelie als uit de verte gehoord heeft. Ja, die het verstaan heeft hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschap, de bringer van blijde tijding. Die vraagt: Wie is dan die bringer van blijde tijding, opdat ik Hem kennen mag. Zo vraagt hij hier ook: Waarom moet Hij een waarachtig en een rechtvaardig mens zijn? O, nee, het is de onderwijzer er niet om te doen om het leven te gaan ontleden in al zijn schakeringen. Wie zou het kunnen? Maar er is wel een bepaalde orde van het leven na te speuren. Ieder, die met recht de naam wetenschapper mag dragen, weet, dat hij het leven nimmer verklaren kan. Maar hij zal trachten de orde van het leven na te speuren.

Om, geestelijk gesproken, in Gods heiligdom te mogen onderzoeken, in Zijn tempel en daar gaat het de onderwijzer om. Hij vraagt: Waarom moet hij een waarachtig en rechtvaardig mens zijn? Hij moet dus mens zijn, een echt mens van vlees en bloed. En dan antwoordt hij: dat eist de rechtvaardigheid van God, want vlees en bloed, ziel en lichaam, heeft gezondigd. En nu moet vlees en bloed, ziel en lichaam zich aan de rechtvaardige straf van God onderwerpen.

We hebben de vorige keer gezien, dat kan geen engel doen, want die heeft geen vlees en bloed. Dat kan geen dier doen, want het dier heeft geen ziel. Daar moet een mens komen, dat moet een rechtvaardig mens zijn en die moet ook in gemeenschap met ons staan. Dat mag geen mens zijn, die buiten deze wereld gemaakt is. God had dat kunnen doen, andere werelden maken, andere

mensen, maar tot die andere werelden met andere mensen, mochten die er geweest zijn, mocht deze mens niet behoren. Hij moest ònzer een zijn. Hij moest ons vlees en bloed aannemen. Als Hij straks getroffen zal worden door de bliksem van Gods toorn, dan moest dat zijn in ons vlees en in ons bloed en daarom waarachtig mens. Moest de Christus, zegt Jezus tot de Emmasgangers, niet al deze dingen lijden en alzo tot Zijn heerlijkheid ingaan? Dat was het "moeten" krachtens goddelijke gerechtigheid. Want de straf, die wij moeten dragen, die moest op Hem gelegd worden.

Als onzer een. Nu, dat is Hij geworden. De mens, die in zijn hoogmoed naar God greep, waarvan God zei, na de zondeval, zie de mens is geworden als Onzer een, in het goed en het kwaad. God heeft die trouweloze mens, die afgevallen mens, die rebellerende mens opgezocht en gezegd: mens gij wilde worden zoals Ik, in de weg van de afval en de ongehoorzaamheid, nu zal Ik worden zoals gij, om u uit de diepte van uw verlorenheid op te heffen. God is neergedaald tot de mensen. Eén zijn met ons. Wat Pilatus gezegd heeft, dat heeft een diepe kern van waarheid. "Ziet de mens". Als Jezus daar staat, bespot en bespogen, belasterd en gezeseld, omhangen met een spotkleed en dragend een doornenkroon, met in Zijn hand een rietstaf, toen heeft hij gezegd: Ziet de mens en dat was waar! Hier staat de mens, de nieuwe mens, de mens door God op deze wereld gezonden onder de eis van de wet en onder de vloek van de wet, onder de goddelijke toorn.

En als mens moest hij God liefhebben boven alles en zijn naaste als Zichzelf. Daarom is Hij geworden, Die Hij geworden is, daarom is Hij geboren uit de maagd Maria, door de ontvangenis van de Heilige Geest. Hij is de zoon van het vrouwenzaad. Hij is niet de zoon van Adam. Hij mocht niet met onze zonden en vervloeking krachtens zijn menselijke natuur, met erfzonden op de aarde komen. Hij was krachtens zijn geboren worden niet de dood en de verdoemenis onderworpen. Want Hij was zeer in het bijzonder het zaad der vrouw, maar dan zo, dat Hij ons vlees en bloed heeft aangenomen. Hij moest liefhebben, Hij moest God liefhebben boven alles, als mens en zijn naaste als zichzelf. Dat moest Hij, want Hij moest de wet onderhouden en de eeuwige gerechtigheid, het eeuwige leven, de hemel verdienen voor degenen, voor wie Hij nederkwam.

Daartoe moest Hij ook rechtvaardig mens zijn. Niet rechtvaardig zoals Job rechtvaardig was of zoals van Zacharias en Elizabet beschreven staat, dat beiden oprecht en vroom, dat beiden rechtvaardig waren voor God, wandelende in al de geboden en rechten des Heeren, onberispelijk. Want zij hadden een geschonken rechtvaardigheid, maar Christus moet een originele rechtvaardigheid hebben.

Een eigen rechtvaardigheid, die Hem eigen was, die Hij betonen kon en die Hij beoefenen kon, ook als God Hem ging verlaten, als God Hem neerstortte in de diepte van de hel. Hier is het wonder gebeurd waarvan Job gezegd heeft: Wie zal een reine geven uit een onreine. Hier is een reine geboren uit een onreine, door het wonder van Gods ontferming. Een rechtvaardig mens. Want

als Hij zelf zonde had, dat is begrijpelijk, dan had Hij niet voor anderen kunnen betalen. Hij kon het ook zeggen: Wie van u overtuigt Mij van zonden (Joh.8:46).

Ze hebben Hem wel belasterd. Ze zijn wel tot hem gekomen met valse getuigen, maar ze hebben nooit één zonde Hem ten laste kunnen leggen. God heeft Hem getrouw bevonden in al zijn weg en in al zijn werk. Getrouw als mens, toen God Hem van Zich stootte, toen Hij alleen hing te branden in het vuur van de hel. Toen Hij uit 's Vaders huis werd uitgebannen, toen Vader Zijn aangezicht voor Hem verborg en Hij lijden moest, het diepe helle-lijden in Gethsémané's hof en aan het kruis van Golgotha. Toen, toen ieder zich tegen Hem keerde, toen heeft Hij gezegd: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.

Toen heeft Hij liefgehad ten einde toe. Toen heeft Hij God vastgehouden. Toen God hem niet meer vasthield, heeft Hij nederdalend ter helle gezegd: Mijn God, Mijn God. En daarin heeft Hij de wet vervuld. Toen kon Hij uitroepen: Het is volbracht. Hij heeft liefgehad tot in de dood. God en mens. Zie volk, uw Koning, zie uw Borg, zie uw Verlosser, Die Zich liet vernederen, Die nochtans op God hoopte, omdat gij het in het gericht Gods niet kan uithouden. Ons zondig vlees, ook ons vernieuwd hart kan het niet uithouden in de hel. In de Godsverlating gaat ieder vloeken. Daar kan geen enkel mens God meer prijzen, maar daar heeft Hij het gedaan, toen het totaal nacht werd in Zijn leven. Toen er niemand was die zich over Hem ontfermde, toen heeft Hij Zijn aangezicht gesteld als een keisteen, toen was Hij niet wederspanning en Hij week niet achterwaarts. Dat is uw Borg, dat is uw volkomen Zaligmaker door Welke ge altijd tot God moogt gaan.

In de 17e vraag, vraagt de onderwijzer: Waarom moet Hij tegelijk waarachtig God zijn?

Hij moest dus niet alleen God en mensen vasthouden in het helle-lijden, maar Hij moest meer doen. Stel eens, dat Hij enkel maar waarachtig mens geweest was, rechtvaardig mens en gestorven was onder de toorn van God, terwijl Hij vasthield de wet Zijns Gods, dan had Hij wel de schuld van Gods volk uit Gods boek gedaan, maar wie moet ons dan bevrijden? Wie moest ons dan verlossen? God is buiten Christus een verterend vuur en een eeuwige gloed. Christus moest ook meer zijn dan waarachtig en rechtvaardig mens.

Hij moest uit de dood kunnen opstaan en moest als de Levensvorst in deze wereld heerschappij hebben. Om ons, die van nature dood zijn in zonden en misdaden te verlossen uit de staat van onze dood en ons in Zijn gemeenschap in te lijven. En daarom staat er: Hij moest waarachtig God zijn. Hij moest uit kracht van Zijn Godheid, de last van de toorn Gods aan Zijn mensheid kunnen dragen. De last van de toorn Gods, die op Zijn mensheid kwam, moest Hij als mens kunnen dragen. Dat zou Hij niet gekund hebben, indien Zijn godheid hem daarin niet ondersteunde. Indien Hij niet staande gehouden werd in de poorten des doods. Die godheid moest Hem ondersteunen, opdat Hij ook als mens weer Zijn volk, □ de doden, □ het leven zou kunnen geven. Hij moest

dus als mens versterkt worden door Zijn godheid, maar Hij moest ook de gerechtigheid en het leven aan ons kunnen wedergeven.

Verwerven heeft Hij gedaan in Zijn gehoorzaamheid en in Zijn lijden. De twee kanten van Christus' voldoening. Daar gaan we nu niet breder op in. Hij moest gehoorzamen, maar moest daarenboven lijden. De straf dragen, de gemaakte schuld boeten. Dat heeft Hij gedaan en daarin, in dat gehoorzamen en in dat lijden, in dat wegdragen van de straf heeft Hij het eeuwig leven verworven. Maar dat verworven leven, zegt de onderwijzer, dat moet Hij ook wedergeven. Hij moet opstaan uit de doden, Hij moet ons tot het leven brengen. Hij moet ons leiden naar Zijn raad en daarna als de Voleinder der verlossing ons inbrengen in de gemeenschap met God.

U kunt getroost zijn, het Woord der waarheid leert ons, dat wij zulk een Middelaar hebben. De Hogepriester, die tevens de waarachtige God is en die, nadat Hij verheerlijkt is en plaats nam in de troon des Vaders, door Zijn Geest de doden tot het leven roept en gezegd heeft: En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot aan de voleinding der wereld. Hij is de Eerstgeborene uit de doden en de Overste van de koningen der aarde. O, hoort toch, gij die vaak moedeloos uw hoofd buigt, gij die onder de druk der omstandigheden menigmaal geen uitweg weet. Zulk een Ontfermer waart Gij mij! Hij heeft macht van de Vader gekregen en als eeuwige God kan Hij het leven, dat Hij verworven heeft ook wedergeven. En Hij wil het ook.

Hij heeft het zijn discipelen gezegd, dat ze heen zouden gaan tot aan de uiterste einden der aarde om mensen, zondige mensen, dode mensen het leven te prediken, opdat Hij het ze wedergeven zou. En alle mensen te leren Zijn discipelen te zijn. Daartoe is Hij waarachtig God.

Dan zegt vraag 18; Maar wie is deze Middelaar, die tegelijk waarachtig God en tegelijk waarachtig rechtvaardig mens is? Hoort u het, hier begint de spanning met de minuut te stijgen. Daar is aangewezen wat zulk een Middelaar moet zijn, waar God genoeg mee zal nemen. Dat zo de toorn van God zal worden geblust en eeuwige gerechtigheid zal worden teweeg gebracht. Begrijpt u, dat het hongerig en dorstig hart met onstuimig verlangen aan de lippen van de onderwijzer hangt. Ach, laat ik het zonder beeldspraak zeggen, dat het moegestreden hart aan Gods lippen hangt, dat uit het Evangelie heeft mogen vernemen dat er een weg is ter verlossing, dat er een weg is om weer tot God te mogen komen, een weg naar het vaderhuis.

O, hoe kan het hart, door de zonde en door de wet terneer gedrukt, hijgend verlangen naar de dienst des Heeren om die weg van ontkoming te mogen horen voorstellen en door de werking van de Heilige Geest op die weg de voeten te mogen zetten. Wat kan het bekommerd hart hijgend uitzien. Wie is deze Middelaar, Die tegelijk waarachtig God en waarachtig rechtvaardig mens is? Dat is geen rhetorische vraag, 't gaat niet enkel om een verstandelijke beschouwing van de leer, maar hier vraagt het moegestreden hart: Is er dan een weg, is er dan echt een weg, waarin ik, in de verheerlijking van Uw deugden, toch ten leven zou kunnen ingaan?

Dat klopt met de praktijk van het geestelijk leven. Wij kunnen wanneer Gods genade ons bestraalt, vanwege de genade Gods, de wereld verzaken, onze oude natuur doden en in een nieuw godzalig leven gaan wandelen. Wij kunnen belijdenis doen van onze overtredingen voor de Heere en de zoete gunst van God op ons belijdenis doen, in de ziel ontvangen. En zo menigmaal, als de barmhartigheid en de genade Gods in onze ziel verheerlijkt wordt, verslonden worden in die goedertierenheid, zodat we niet meer vermogen te zondigen, vanwege de hoogheid Gods.

Maar dan kan het ook zijn, als de stroom van onze tranen bij wijle gedroogd is, dat onze oude natuur niet weggedaan bleek te zijn, maar de zonden de kop weer opsteken in ons leven en het recht der wet zich verheft in onze ziel, dat het zo angstig en zo bang wordt in ons hart, dat we gaan twifelen aan de trouw en aan de goedheid en aan de genade van God. Niet abstract, of God wel getrouw en genadig en barmhartig is, dat blijft Gods kind in de nacht van zijn leven nog wel geloven, maar dat Hij het is voor mij!

Voor mij, zulk een zondaar, die telkens weer opnieuw verdient in het eeuwig oordeel weg te zinken. Dan kan het ook bij de voortgaande ontdekking van Gods genade zo'n levensvraag worden, Heere, hoe kan dat toch, dat U maar goed blijft voor mij, een slecht en verloren zondaar? Hoe kan dat toch Heere, dat moet toch tot een oplossing komen? Dat kan toch niet altijd zo doorgaan? Ik altijd maar doorgaan met zondigen en Gij altijd maar doorgaan met Uw barmhartigheid aan mij te openbaren en in Uw ongehouden trouw mij telkens opnieuw te bezoeken en mest om de boom van mijn leven te leggen. Heere, roept zulk een ziel, houd toch op, want Uw genade overstelpt mijn ziel. Zo kan ik voor U niet verschijnen. Dan gaat ook ons hart door de ontdekking van de Heilige Geest vragen naar die weg, waarin Gods deugden verheerlijkt en onze ziel vrede vinden kan.

O, dan gaat het niet in de eerste plaats om vereffening van de schuld. Dan gaat het in de eerste plaats om de verheerlijking van Gods deugden. Dan vragen we: Heere, hoe moet dat opgelost worden. En als de Heere aan ons vraagt: Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten en hoe zal Ik u geven het gewenste land? Dan kan dat ook voor ons zo'n levensvraag worden, waar we geen antwoord op weten en dan zeggen we: O, God, ik weet het niet. En al hebben we dan soms duizend preken gehoord over de genade, die in de Heere Jezus Christus is, als God het door Zijn Heilige Geest in onze harten niet ontsluit, dan weten wij de weg niet. Dan tasten we als blinden naar de wand.

En al kennen we dan de Heere Jezus uit Zijn woord met een verstandelijke kennis, dan nog troost dit ons hart niet en rust ons hart er niet op. Dan kan er zo'n spanning in ons leven zijn, om in ons hart te mogen weten, hoe die twist beslecht zal worden, hoe die rechtszaak moet worden opgelost.

Dan is het niet enkel een verstandelijke vraag om veel te mogen weten, maar dan is het een vraag, een schreeuw des harten om een Verlosser; niet alleen om verlossing, maar om een Verlosser. Dan wordt er in het hart een behoefte geboren aan een Verlosser. Een "Iemand" die voor ons instaat, die onze zaak bepleit en beslecht. Die voor ons de schuld wegdoet en die voor ons de hemel opent. Wie is deze Middelaar, die tegelijk waarachtig God en tegelijk waarachtig rechtvaardig mens is? Dan jubelt de onderwijzer het uit: Onze Heere Jezus Christus, Die ons van God tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en tot een volkomen verlossing geschonken is.

O, dit is allemaal zo persoonlijk, zo hemels, zo heerlijk. Lees het nog maar eens: Onze Heere Jezus Christus. Hij weet geen namen genoeg te noemen om die Verlosser aan te duiden. Hij noemt Hem de Heere, dat is de Machthebber, de Regeerder, Die ons gemaakt heeft en ons onderhoudt en Die ons leidt en Die ons alles schenkt, wat we nodig hebben. Hij noemt Hem Jezus, dat is Zaligmaker, Die in de wereld kwam om het verlorene te zoeken. Hij noemt Hem Christus, de Profeet, Die ons wijsheid schenkt. Hij noemt Hem Christus, de Priester, Die met Zijn offerande voor ons genoeg doet bij God. Hij noemt Hem Koning, Die ons verlost van het grootste kwaad en brengt tot het hoogste goed. Ja, meer, hij zegt: Onze Heere Jezus Christus, hoort u het wel? Onze, dat is de taal van het geloof. Zo spreekt het geloof altijd. Het rechte geloof is nooit alleen maar verstandelijk, beschouwend. Zo in de zin van een Middelaar voor Zijn volk. Het oprechte geloof zegt altijd: Voor mij! O, dat maakt die diepe verlegenheid uit. Maar dat baart ook dat innig geluk in ons leven. Hij is mijn Jezus, Hij is mijn Zaligmaker, van God aan de kerk gegeven. En Hij heeft mij gemaakt tot een levend lid van die kerk, ook in de gemeenschap met Zijn volk. Voor mij! Mijn Jezus, mijn Heere, mijn Profeet, mijn Priester, mijn Koning, mijn Zaligmaker. Wie zal het uitspreken, als dat heerlijk Evangelie ons uittilt uit die donkere nacht van ons lijden.

Als dat Evangelie onze raadselen oplost. Als dat Evangelie onze matte ziel gaat vertroosten en wij in die enige dierbare naam van onze Heere en Zaligmaker het genadig welbehagen van een verzoend God mogen aflezen en de last van onze ongerechtigheid mogen leggen op Hem, die we zien met doornen gekroond, drinkende de bittere beker des lijdens, in onze plaats.

O, geliefden, de heilige engelen zijn begerig om in dit heilgeheim te mogen inblikken. Hier is geen mens bij machte om de lengte, breedte, diepte en hoogte van deze ervaring ook maar enigszins te kunnen vertolken. Hier is het; Kom en zie. Hier zinken we in die grondeloze oceaan van Gods erbarmen. Hier wordt Gods genade als wateren der zwemming, waar, noch oever, noch bodem in is. Hier verliezen we ons geheel en al in Gods eeuwig welbehagen, waar Hij zich voorgenomen heeft om verloren mensen tot Zijn lieve kinderen te maken, als hadden ze nooit zonden gekend noch gedaan.

Hier licht Hij ons, en draagt Hij ons over de drempel van 's Vaders huis in de gemeenschap met een verzoend God, waar de engelen in verwondering mogen aanschouwen, hoe God zondaren mint en "zwarte moren" tot dierbare

kinderen van God gemaakt worden. Maar, hier stijgt ook een intens verlangen op, om God eeuwig te mogen verheerlijken en met al de heiligen samen te mogen naspeuren de lengte, de breedte en de diepte van die goddelijke verlossing door het bloed van onze dierbare Borg en Zaligmaker Jezus Christus onzen Heere, Die ons van God tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en tot een volkomen verlossing geschonken is.

Van God tot wijsheid, staat er. Ja, in Hem zien wij 's Vaders aangezicht met ons verzoend. Hij is de Wijsheid, de grootste, de wijste, meer dan Salomo. Nee, Hij is òns tot wijsheid. In Jezus worden we weer wijs, in Jezus ontvangen we kennis van de Vader. In Jezus ontvangen we kennis van de drieënige God. In Jezus ontvangen we diepe zelfkennis, die ons levenslang aan de grond houdt, dat we gezaligde zondaren zijn. Dicht bij Jezus ontvangen wij veel kennis van God en veel kennis van onszelf. Hij is ons niet alleen gegeven tot wijsheid, maar ook gegeven tot rechtvaardigheid. Dat wil zeggen: Hij is onze rechtvaardigheid voor God. De Heere, onze gerechtigheid. Zodra ons oog het gebroken Lam aanschouwt, hebben we vrede met God, door onze Heere Jezus Christus. Als onze lamme handen zich leggen op het hoofd van deze Borg en Zaligmaker, zie, dan wordt onze ongerechtigheid verzoend, dan neemt God onze zonden van ons. Dan schenkt Hij ons volkomen vrijspraak van alles wat we misdaan hebben en geeft Hij ons om Zijntewil een recht om als Zijn dierbare kinderen te mogen zitten in Zijn troon, als hadden we nooit zonden gekend noch gedaan.

Eén blik op Jezus en al onze ongerechtigheden zijn voor eeuwig verzwolgen in de oceaan der vergetelheid. We zijn zo vrij als Jezus zelf. We zijn zo bemind, als dat Hij bemind was. We zijn zo rijk, als Hij is en we hebben een liefde tot God, die alle verstand te boven gaat. Ziet, geliefden, Hij is ons van God gegeven tot onze rechtvaardigheid, maar ook tot heiligmaking. 't Is niet zo, dat als Hij ons verlost heeft van de eeuwige toorn, we nu zelf het pad des levens maar zouden moeten zoeken te gaan. Nee, geliefden, Hij is ons ook geschonken tot heiligmaking. Dat wil zeggen, dat we door Hem volkomen heilig zijn voor God. Er staat niet, alleen tot heiligheid, maar tot heiligmaking. Dat wil zeggen, dat we door Hem ook betere mensen worden, andere mensen worden, nieuwe mensen worden, kinderen Gods worden.

O, dat we dicht bij Jezus verkeren mochten; dat Hij gedurig in ons hart inkwam met Zijn genade. We zouden een heilig leven leiden. Dat is de natuurlijke vanzelfsprekendheid van het geestelijk leven. Want als we Jezus zien, Zijn gekroond hoofd, Zijn bebloede rug, dan zeggen we tot de zonden: Henen uit, henen uit! Dan schamen we ons voor God, dan vatten we als kinderen 's Vaders hand, we zijn bang voor onszelf en roepen het uit: Leid Gij ons voort o, Heer'. Ik ben mezelf niet toebetrouwd, wees Gij mijn Leidsman, wees Gij mijn Vader, leid Gij mij voort over het smalle pad. "Gegeven" staat er, tot heiligmaking en tot een volkomen verlossing. Dat ligt eigenlijk al besloten in dat: tot wijsheid, rechtvaardigheid en heiligheid, maar de onderwijzer weet geen woorden te vinden om dit eeuwig heil uit te beelden.

Daarom heeft hij het ten overvloede er nog eens bij gezet: tot een volkomen verlossing. Tot een verlossing in dit leven, een verlossing van mezelf, tot een verlossing van de duivel, tot een verlossing uit de machten van deze tegenwoordige boze wereld. Tot een eeuwige verlossing. Tot een verlossing voor mij en mijn zaad, naar Gods verbond tot een eeuwige verlossing. Tot een volkomen verlossing geschonken is. Een goddelijk geschenk, het is een gift uit de hemel. 't Komt uit het wonder van Gods genade voort. Geen oog gezien, geen oog nagespeurd. God heeft het ons geopenbaard.

Geliefden, hebt u ook kennis aan dat wonder der verlossing? Is dat wonder ooit in uw ziel verheerlijkt, toen u als een arme neerboog aan Gods voeten. Genade verwekt altijd verwondering, diepe aanbidding. Een schijnangelovige begrijpt dat niet. Hij begrijpt niet, hoe dat we zo diep vernederd kunnen zijn, zo hartelijk verbroken, dat we geen gedaante meer hebben overgehouden, vanwege het wonder van Gods genade. Maar ik geef u de verzekering, wanneer het minste van de sluier voor u wordt opgelicht en al was het maar, dat ge door een kiertje in dit heiligdom moogt inblikken, dan buigt ge met Johannes aan Zijn voeten. Ja, staat er, toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten. Dan blijft er geen gedaante in ons over. Scheba's koningin riep er van uit, dat er geen geest meer in haar overbleef. En terecht heeft Jezus gezegd: En zie, meer dan Salomo is hier.

Tenslotte nog vraag 19. Waaruit weet ge dat, want er hangt een groot gewicht aan, waaruit we zulke heerlijke zaken mogen kennen. Daar willen we u tot slot graag iets van zeggen.

Maar we zingen eerst: Psalm 89 : 9 en 12.

Geliefden, hoe komen we aan deze heerlijke zaken? De onderwijzer zegt: Dat weten we nu uit het heilig Evangelie. Dus niet, omdat de kerk het zegt, omdat het in de traditie verankerd is. Niet door een inwendig licht op een doperse wijze, maar dat weten we uit het heilig Evangelie, hetwelk God zelf eerstelijk in het Paradijs heeft geopenbaard en daarna door de heilige patriarchen en profeten heeft laten verkondigen en door de offeranden en andere ceremoniën der wet laten voorbeelden en ten laatste door Zijn eniggeboren Zoon vervuld heeft.

God heeft het geopenbaard staat er.

O, de verlossing is niet het product van de denkkraft van de theologen. De verlossing is openbaring. Het is altijd een wonder. Dat geeft stof tot verwondering. Dat komt altijd van de andere kant, dan wij mensen gezocht en rondgekeken hebben. Dat komt van God, Die we vertoornd hebben, Die we beledigd hebben, Wiens wetten we geschonden hebben, tegen Wie we gestreden hebben. Zo heeft God het gedaan, toen Hij onze eerste ouders opzocht, toen ze al bevende vloten. Adam en Eva.

Zo heeft God het gedaan, toen Hij de patriarchen Zijn heil openbaarde, Abraham, Izak en Jacob. God heeft het geopenbaard. Hij heeft gezegd, gaat

uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal. Hij heeft het geopenbaard, toen zeide Hij: Jacob, Ik zal je nooit begeven en Ik zal je nooit verlaten. Overal waar je heen gaat, daar zal Ik met je zijn en Ik zal je wederbrengen in dit land.

Hij heeft Zijn woord gehouden door de mond van de profeten.

Zij hebben het verkondigd: Een maagd zal zwanger worden en een zoon baren en ge zult zijn naam Immanuël heten.

Een kind is ons geboren en een zoon is ons gegeven. In dat vaste vertrouwen heeft Jesaja geprofeteerd, alsof het reeds geschied was.

Daarop hebben de ouden onder het Oude Testament, levend onder de dienst der schaduwen, zich verlaten. Ze hebben de glorie van het Evangelie aanschouwd en hebben op hope tegen hope gehoopt op God. De Heere heeft het laten verkondigen door de dienst der schaduwen in het lam dat geslacht werd, in het bloed dat vloeide, in de hogepriester, die verzoening deed voor Zijn volk voor het aangezicht van God. In al die schaduwen in het Oude Testament. O, hoe heerlijk is het Oude Testament, wanneer we het lezen in het licht van het Nieuwe Testament.

Welk een blijdschap doorstraalt de ziel der vromen, als ze ook heden nog het lam aan God gewijd, zien branden op het altaar. Als ze de priester zien uitkomen voor het aangezicht des Heeren, en net als de Jood, de zegen mogen horen vanuit de troon van God, wat is dan het Oude Testament ook een heerlijk Evangelie. Nee, dan hebben we er geen behoefte aan, en het zou een vreselijke verschraling zijn, als we dat dierbaar boek van het Oude Testament dicht lieten, zoals sommigen doen. 't Is vol van Jezus, vol van Gods erbarmen, vanaf de eerste verkondiging van het Evangelie tot aan de boodschap van Maleachi. Ziet Hij komt. En tenslotte staat er: vervuld, ten laatste door Zijn eniggeboren Zoon, vervuld onder de tijd van het Nieuwe Testament.

Toen God alles gezegd heeft, wat Hij te zeggen had en alles geopenbaard heeft, wat Hij te openbaren had, toen in de Zoon van Zijn eeuwig welbehagen, Gods gramschap zijn toppunt bereikte, heeft God ook Zijn innerlijke barmhartigheid aan ons geopenbaard. O, wie kan er nu nog onbekeerd blijven. Wie kan er nu nog ongelovig blijven. En ze riepen voor zijn aangezicht, □ staat er van Jozef: □ Knielt, knielt. Dan geldt het ook heden in meerdere kracht: en zij riepen voor het aangezicht van deze Zaligmaker: Knielt, knielt.

Dat is het licht, dat nu ontstoken is tot kennis van de zaligheid, in onze schuldvergiffenis, dat nooit in schoner glans verscheen, dan nu door Gods barmhartigheên. Nu wie, onder de stralen van deze Zon zich niet laat verwarmen, voor die blijft over het brandend vuur der vertering. Een ander evangelie zal er nimmer verkondigd worden. Wie, door deze openbaring van Gods genade niet breekt met de zonde, die zal voor eeuwig gebroken worden en het oordeel dragen. Jezus zegt: Indien Ik niet gekomen ware, en tot hen gesproken had, zij hadden geen zonde; maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonde (Joh.15:22). Hier kan de grootste zondaar niet langer tegen

op. Hier kan de verst afgewekene zich niet langer verbergen achter zijn onmacht of achter zijn onwil. Want alles wat u tot zaligheid nodig hebt, is in deze Borg en Zaligmaker te vinden. Uw ontrouw, de hardnekkigheid van uw zonden, de boosheid van uw hart of de hardheid van uw consciëntie, 't is alles verzoend in het bloed van het Lam voor degenen, die het leven in eigen hand niet meer kunnen houden, maar die komen en met de blinde beginnen te roepen, gehoord hebbende het gerucht van Jezus: Zoon Davids ontfermt U mijner. Geliefden, zoudt ge nu niet haastelijk tot dit gebed bewogen worden? Zoudt ge nu, terwijl Jezus u vriendelijk nodigt en Zijn armen naar u uitbreidt, niet breken met al uw zonden? Met de wereld met al haar begeerlijkheden? Zoudt ge nu, voordat ge dit godshuis verlaat, de Heere de hand niet geven? Wat moet Hij nu meer doen om uw arme ziel van het verderf te behouden, dan hetgeen Hij gedaan heeft?

Waarmee kan Hij u nu bewegen, als Hij u niet bewegen kan met het offer van 's Vaders liefde? Verhardt u niet langer. Hoor naar de stem van uw Heiland, terwijl het nog het heden genaamd wordt. Eer het besluit bare (gelijk kaf gaat de dag voorbij) (Zef.2:2).

Uit het heilig Evangelie. Hoort u het, geliefden? Zij die in duisternis gezeten zijn en geen licht hebben, waarheen? Naar het heilig Evangelie. Laat uw plaats toch niet leeg in het huis van uw God. Laat uw Bijbel toch niet dicht, want daaruit straalt het licht, dat nu ontstoken is. Arme, berooide, eenzame, bekommerde vanwege uw zonden, waarheen met uw hemelhoge schuld? Naar het heilig Evangelie. Dat is het ganse woord van God. Zowel de vloeken als de bedreiging van de wet, zowel de donder van de Sinaï, als de majesteit van het eeuwig oordeel, heeft God ons bekend gemaakt, opdat we zoeken zouden de wel verdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen. Het is alles in Christus een heilig Evangelie.

O, dierbaar Evangelie: als Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten, en Uw woord is mij geweest tot vreugde en blijdschap mijns harten (Jer.15:16).

O, heilig bijbelboek, o, zoete reisgids op de pelgrimsreis door dit leven. Ik dank U, Vader van onze Heere Jezus Christus, dat Ge ons Uw heilig Evangelie geopenbaard hebt en de ingewanden van Uw barmhartigheid onder ons hebt getoond. Opdat we U zouden kennen in de Zoon van Uw eeuwige liefde en hier op aarde, met al degenen, die Uw naam in onverderfelijkheid hebben liefgekregen, Uw naam zouden verheerlijken naar de grootheid van Uw barmhartigheid door de drijving van Uw Heilige Geest. Totdat we daar zullen zijn, waar de laatste zonde ons voor altijd zal ontvallen; waar we onszelf nooit meer tot een hinderpaal zullen zijn. Waar de kudde in de schaapskooi, rondom de Herder, eeuwig weiden en drinken zal uit de zuivere stromen van het water des levens om niet. vertroost elkander met deze woorden. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.